

Фатаграфія

Фатаграфія

Мінае час –
і фатаграфія шчыміць.

2000 г.



142. 1955 г. 10 клас. Першы пасляваенны выпуск Суботніцкай школы. (Арх. з калекцыі Юзафа Русакевіча).

Летнім днём

Поўдзень.

Праз сосны на гары

Блішчаць Дрывяты.

1995 г.

Душа рэчаў

Часам можна адлюстраваць

душу рэчы,

Калі ня бачыш рэч, але сузіраеш

яе абрысы.

Гэта можа толькі фатаграфія.

* * *

Ты хочаш глядзець на дрэва,

А разглядаеш сукі.

І толькі фатаграфія

можа бачыць усё.

* * *

Калі хочаш убачыць рэч,

Не прыглядайся на часткі.

Але праз часткі

можна зьведаць агул.

2002 г.

* * *

На фоне муроў

Акацыі белай каравы камель.

Манастыр.

2002 г.



Дзень у лістападзе

Ветрык праз плот даляцеў
З-за голых ствалоў на заходзе,
Нізкага сонца бляск
асьляпляе зрок.

Пакінутая сядзіба

І над запусьценьнем
яблыня цвіце.
Сіні лішайнік на ссохлых суках.

2003 г.



Карціны перамен

Жоўты клён прамільгнуў
за вакном цягніка,

Як страла.

І сухая трава,

І вада

Сіняя, нібы ўльтрамарын.

2001 г.

З году ў год фатаграфую вакол дому

Кожны дзень праз брамку іду

І здымаю цвіцценьне, кустоўе, вярбу,

Сьнегавы лістапад.

Назіраю: зьмяняецца сьвет.

Хоць зьмяняюся толькі я.

2000 г.



145. Асеньня прамні. 1997 г.

Раніцай іду ўздоўж Клявы

Ледзь залоціцца сонца ўсход.

Уздзірванелы адкос ракі.

Як салдаты, ядлоўцы стаяць.

* * *

Набрыняла святлом

Магнолія пад сонцам.

Пялёсткі на сіняй траве.

2003 г. (З цыклу „Магноліі”)

Зьняўся на пашпарт

Вось мая фатаграфія,

Зь якой нечакана

Глядзіць на мяне

Пажылы чалавек.

А калісь і па ёй

успомню былое.

2001 г.

Малы верш

Траціна ёсьць фатаграфія,

напісаная словам.

І найвялікшым фатографам

быў Басё.

2002 г.

Драбінкі

Скручанае лісьце драбінак

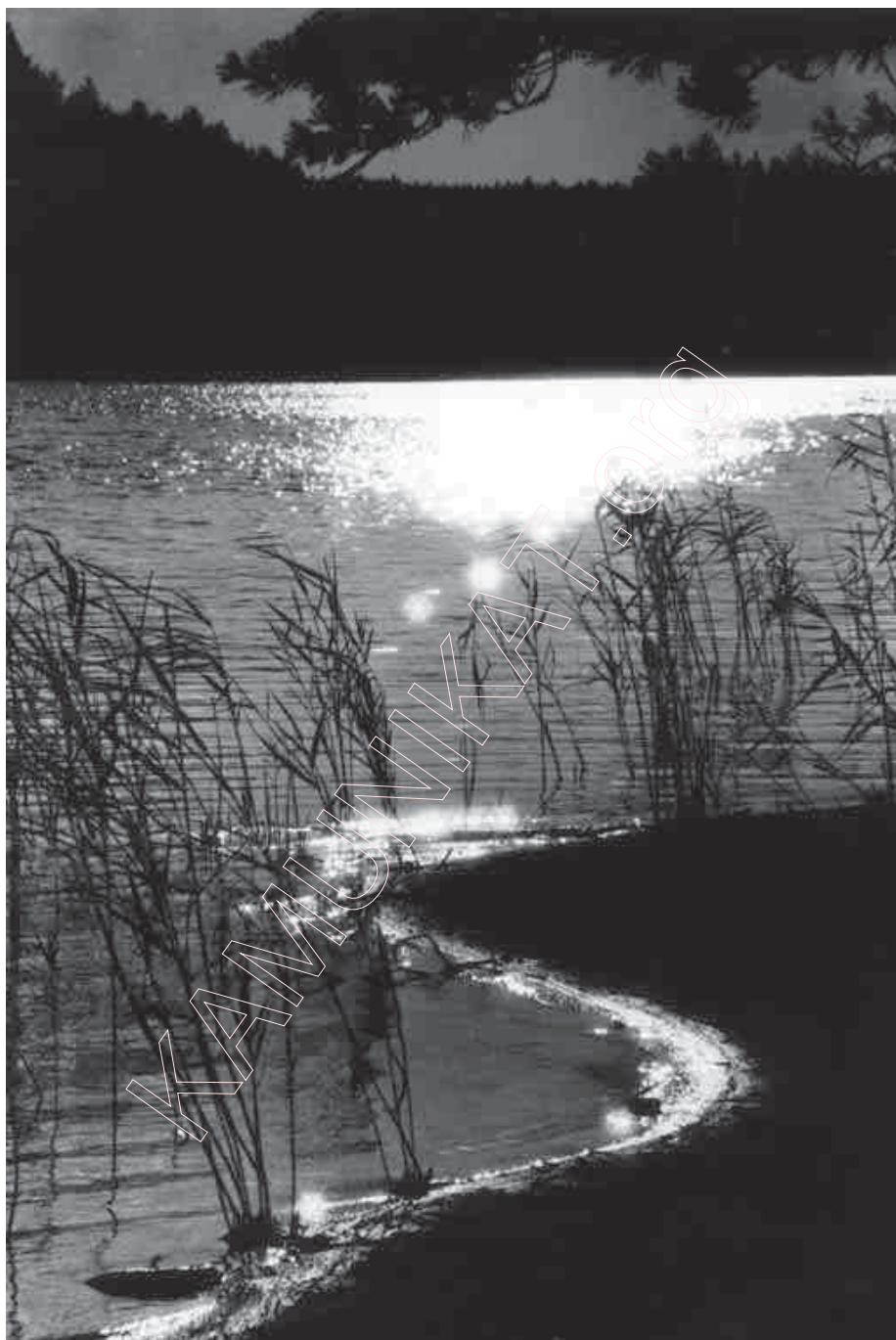
Чырванее марозным днём.

Не пасьпела апасьці.

2002 г.



146. Ападае магнолія. 2003 г.



147. Летні вечар на возеры Балдук. 1995 г.

Люблю чорна-белую фатаграфію

У каляровым фільме,
Як зьвязаны ў руках,
Нібы ў нагах закуты.
Няма прастору, вышыні
І для пачуццяў
 шлях замкнуты.

Прывык пісаць сьвятлом я
 творчы знак,

Паразрываўшы пугты.

2001 г.

Засьнежанае возера

Угінаецца пышна чарот.
Нібы заяц пушысты зімой
Па полі бяжыць.

2002 г.

Фатаграф паэту

Ты хочаш прыгожа пісаць
 аб характэве.

І расквечваеш слоўны запас.

Я ж хачу выявіць
 сутнасьць красы,

Што існуе бяз нас.

1984 г.

Раззьзявякі

Спыняцца і глядзяць:

Маўляў, навошта я гэта здымаю,

І, не зразумеўшы, ідуць далей.



148. Родная карціна. 2000 г.

* * *

Г. Ліхтаровічу

О, вялікая фатаграфія,
Найвялікшая!
Ты ўзвышаеш паэзіі дух,
Прыглядаешся да Сусвету.
Але вершам кранаеш душу,
Калі будзяцца думкі
Пра вечнасьць.

2002 г.

Фатаграфія - 2

Паэтам мусіць быць
Ня толькі той,
хто вершы піша,
Але і той,
хто чытае.

Фатограф

„Усьміхніся”, – сказаў фатограф таму,
Хто ў жыцці не сьмяяўся
(Які вясёлы чалавек!).
Але больш пасьядоўны той,
Хто застаўся сабой.

Любімыя краявіды

Хутар у жыце. Сасоньнік.
Аблокі, як караблі.
Віленшчына, мілая і харошая.

1995 г.

* * *

*Ля Саколкі пад Беластокам на рэчцы Саколка асушаны
стаў. Павуціньне ў шыбах разьбітых былога млына. І
выплыў мне ў памяці з-пад Ліпнішак вобраз далёкі.*

Маленькая Апіта*,
а які разьліў.
І канца не відаць.
Млын дзераўляны.

Сярэдні фармат

Нішто так ня люба рабіць,
Як здымаць 6x9.
Адчыняецца новы сьвет.

1996 г.

Перабіраю фатаграфіі

Калісь у кавярні сядзеў
І проста так
Узяў і сфатаграфаваў суседні столік,
А цяпер разглядаю –
Аблічча часу.

1995 г.

* Назва рэчкі

Палесьсе

На тарфяных палях
Вясеньні разьліў.
Шэрыя гусі сядзяць.

1995 г.

Краявід Бацькаўшчыны

Бывае краявід шчыміць Боскай маркотай. Прыўкраснае замілаваньне. І далёка-схавана трымціць касьмічны халадок, быццам нейкі іншы сьвет адчыніўся ў прыродзе. Гэта дыхаць нашай сярэдняй поўначы, подых восені. Вялікія мастакі ўмелі яго адлюстравіць.

Бывае прырода напоўнена Боскай урачыстасьцю і здаецца, што пад воблакамі сьвяточны дзень, гучыць узьнёслая музыка, а за плячыма крылы. Цеплыня. Гэта павеў вясны, вяртаньне сонца, трыюmf лета. Лета сьцьвярджае вечнасьць.

Але найчасьцей бывае, што краявід кліча, цягне ў патаемную далячынь, як магніт, за зялёнае жыта, за сіні лес і хвалістыя горы, за далёкія дрэвы на небаспадзе, напаўняе душу імкненьнем. Краявід – дзе лятае душа.

Толькі няпроста выявіць гэта ў фатаграфіі. Але можна, калі ня быць скутым і ўмець уплываць на тэхніку. Гэтак думачы, я напісаў:

Усё звычайна тут і проста.
Вось наш узгорак, што за лесам.
Люблю адсюль глядзець у далячынь.
Сярод палёў, жыгоў і пералескаў,
На самай кромцы небаспаду,
У мгле блакітнай і смуге
Таемны, мройны і далёкі
Хвойны лес сінее.
Гара ўзвышаецца над ім.
Што за гара? –
Так прыцягальныя яе абрысы,
Так вабяць да сябе.
Пайду ў плях, спазнаю
І на вяршыню ўзыйду.
Наперад гляну
І азірнуся ўсьлед сваёй дарозе,
Каб ацаніць набытак для душы.

І вось прыйшоў і азірнуўся.
Сярод палёў, жыгоў і пералескаў,
На самай кромцы небаспаду,
У мгле блакітнай і смуге
Далёкі, мройны і знаёмы
Таёмна хвойны лес сінее,
Гара ўзвышаецца над ім.
І прыцягальныя яе абрысы
Так вабяць да сябе...

1983 г., Суботнікі